

FISILTI

Şaziye Çıkrıkcı

- Lodosta üşüyen biri var mıdır? Ilık rüzgârda içi buz tutan ya da? O üşüyordu, içi buz. Bir rüzgârdı onu savuran, uçurup dağıtan; çılgın bir lodos. İpte asılı bir çamaşır gibi, rüzgârda dalgalanıp çırpınan bir beden. Sokaklarda sağa sola çarpan turuncu sarı yapraklar gibi hisseden bir ruh. Evlere, evlerin sarı sıcak pencerelerine baktı. Yaz günleriyle doldurulan kavanozlar, balkonlarda rüzgârın uğultusuyla tıkırdayan gün kurusu biberler, köy kokusu... Perdelerde oynayan gölgeler, ruhları titreyen, ürkek kalplerine soğuk hüzneler yerleştiren. Koca sarı güneş gömülecekti az sonra, yazın ardından gökyüzünü dolduran kara bulutlara. Hepsi kışın habercisiydi. Fırtına yakındı. Yaz, çoktan toz duman uzaklaşıp gitmiş; kış, gelip çatmıştı.

Yıllardır içinde hiç susmayan o sesi dinleyip geri gelmişti köyüne. Kentin ağırlığı omuzlarında, yorgundu. Defalarca umutsuzluğa kapılmış, yeniden ayağa kalkıp devam etmişti. Ah o kent! Nasıl da tüketmişti her şeyi. Giderken yanına aldığı farklı bir dünya, daha iyi bir yaşam arzusunu böyle mi karşılayacaktı! Olmak istediği kişi için gitmişti bu topraklardan. Oysa terk ettiği yerde kalmıştı her şey. Bu küçük Anadolu köyünde... Medeniyetleri ağırlayan asırlık çınar ağacının gölgesinde rüzgâr, koyu bir yalnızlığı savuruyordu şimdi. Sokağın başında uzun süre bekledi. Köyünün sokaklarındaki eski, güzel günlere yürüdüğünü hayal etti. Yanında beliren adam, eli belinde hızlıca yokuş yukarı yürüyen çizgili ceketli dedesiydi. Adımlarını ona yetiştirmeye çalıştı ama yetişemeden karanlıkta kaybolup gitmişti dedesinin görüntüsü. İçi bir tuhaf oldu. Birden evinin balkonundan kendine seslenen İsmet dayının sesini duyar gibi olmuştu. O yana baktı. Kimse yoktu. Az ileride

penceresinden bayram şekerleri ve bozuk para dolu bakır çanağını uzatan Feriş nenenin elini görür gibi oldu. Uzanmak istedi ama o da yok olmuştu. Pencereye yığılan çocukların şen kahkahaları çınladı kulaklarında. Ne yana baksa yaşanmışlıklarla yok olmuşluklar iç içe geçiyordu. Kalın, koyu renk paltosuna iyice sarındı. Kollarını göğsünde bağladı. Yine aynı yerde, orada, o sokakta, soluk sarı sokak lambasının tam altında üşüyordu. Titremekten yürüyemeyeceğini düşündü. Yığılıp kalmaktan korktu. Gücünü topladı. Gitmeliydi. Sokağın sonundaki evden fısıltılar çağırıyordu onu. “Haydi gel. Gel.” Bu fısıltıları ne zamandır duyuyor ama bir türlü cesaretini toplayıp gelemiyordu. Attığı her adımda biraz daha soğuyordu bedeni. Omuzlarına çöken bir şey vardı. Derin bir boşlukta, fısıltılar eşliğinde ilerledi; önce ağır, sonra hızlanan kararlı adımlarla. Fısıltılar; tiz, uzun bir çığlık gibi delip geçmeye başlamıştı kulaklarını. Tüyley ürpertici, kesintisiz devam eden fısıltılar yükseliyordu karanlıkta. Birbiri ardına yankılan o iki kelime; kafasının, beyninin ve zihninin çöktüğünü hissettiriyordu. İki kulağını da elleriyle iyice bastırdı. Sesi bir türlü engelleyemiyordu.

Sokağın sonunda, sislerin içinde karanlığa gömülmüş, kiremit çatılı, kirece boyalı o evi gördü belli belirsiz. Bir yanı yıkılmış olan bu yarım ev, yarısı yanmış bir fotoğraf gibiydi. Penceresindeki sardunyalara ilişti gözü, kurumuşlardı. Her köşesinden çocukluğunun gülümsediği bahçeye vardığında artık bir ceset soğukluğundaydı bedeni. Kırık dökük bir kalpten başkası değildi evin önünde duran. Bir süre kıpırdamadan durdu, bedenini güçlkle taşıyordu. Kireç gibi yüzü karanlıkta parlıyordu. Çukur yanakları hareketsiz, derin kuyularda kalmış gözleri iyice açılmıştı. Dikkatle etrafına bakındı. Nar ağacının altında kırık bir sandalye, suskun zeytin ağaçları, paslanmış teneke saksılar... Fısıltıların sahibini görmek istiyordu. Evin ışıkları yanmıyordu. Etrafında masal gibi uzanan ağaçlar. Rüzgâra karşı dik duramayan, dallarında ruhların kaybolduğu, boynu bükük söğüt ağaçları. Rüzgârda sallanan dallar mıydı o fısıltıların sebebi? Kapı ardına kadar açıktı, sanki onu bekliyormuş gibi. İçeriden yükselen fısıltılar, “Haydi gel. Gel!” diyordu.

Yalın ayak bir ruh gibi, soğuk bedeniyle süzüldü evin kapısından içeri. Çıkarırken gıcırdayan merdivenler, içini ürpertti. Merdivenin hemen başında bir oda vardı. Duraksadı. Korkuyordu. Girip girmemek konusunda kararsızdı. Her an geri dönüp koşarak uzaklaşabilirdi. Kapının aralığından baktı önce, gözlerini kırpıştırarak. Paltosuna iyice sarınmış, büzüşmüş kalmıştı. Pencereden süzülen sokak lambasının sarı, loş ışığını görebiliyordu. Kapıyı yavaşça açtı. Gıcirtısıyla aynı hızla tüm bedenine yayılan ürpertiye hissetti. Geniş, karanlık bir odada darmadağındı her şey. Günlük hayata dair

tüm ayrıntılar saçılmıştı odaya. Küçük bir masaydı ilk gördüğü. Masada duran küçük kandilden yansıyan cılız ışık bir yalnızlığı aydınlatıyordu. Kirli bardaklar, yazılıp çizilmiş ya da buruşturulmuş kâğıtlar, açık bırakılmış birkaç kitap, el yazısı sararıp solmuş küçük notların dağınıklığı, iç karartıcı tabloların asılı olduğu çatlamaş duvarlar... Her şey yıpranmış, kırık döküktü; tıpkı kendisi gibi kırık döküktü. Sırları dökülmüş ayna, tozdan bulanıklaşmıştı. Yeşil bir hırkanın asılı olduğu eski ahşap bir sandalye, kurumuş çiçekler, tozlu raflar, eski bir kilim, yanmayan bir soba, üzerinde eski bir çaydanlık ve pencerenin önünde yalnız bir yatak... Yatağın önünde bir çift terlik, terliğin yanında yeni çıkarılmış gibi duran buruşuk, eski püskü, mor çiçekli bir elbise. Bembeyaz bir örtünün altında uzanan bir başka soğuk beden daha! Yaşıyordu, durması an meselesi tik taklarla. Konuşmadan seyretti. Yan yatmış, arkasını dönmüştü. Yüzü iyice karanlıkta kalmıştı. Simsiyah, kalın telli saçları belirgin bir şekilde bedenine paralel uzanıyordu. Onu bir yerden tanıdığına emindi.

Gözleri; odanın bir köşesine fırlatılmış, içinden giysilerin taşıdığı valize takıldı. Kendi valizinin aynısıydı. Köyden ilk kez ayrılacağı zaman babasıyla çarşıdan almışlardı. Koyu yeşil valizini kaldırımında taşırken herkesi kendine baktıran gürültüsünü hatırlayıp gülümsedi. Güçlkle yatağa doğru bir iki adım daha attı. Hafifçe eğilerek yüzüne baktı. Onu tanıdı. Tanıdığı anda, etrafındaki her şey birden donmuştu sanki. Kireç gibi soluk bir ten, yamalı gibi lekelerle dolu bir yüz, derin kuyulardan bakan bir çift iri göz, kapkara, uykusuzluktan kıpkırmızı. Kendisi gibi geceleri uyumayan o yüzü tanıdı, irkilerek. Neşeli, gülen gözleri, her zaman umutla bakan o zeytin karası gözleri; kapkaraydı, parlamıyordu. Ya o elleri, o elleri de tanıdı; o iş yapmaktan çatlayan elleri, hiç vazgeçmeyen, hiç yorulmayan o elleri; soğuktu. O dudakları da tatlı sözlerin döküldüğü o incecik dudakları. Nasıl da kurumuşlardı. Güçlkle kımıldıyorlardı. "Haydi gel. Gel." çene si titriyordu bunları söylerken.

Bu ses, bu fısıltının tonu! Ah! Bu korkunç derecede tanıdık ses tonunu daha önce de duymuştu, defalarca hem de! Hep onunlaydı bu ses. Tanıyordu bu sesi.

Hiçbir şey söyleyemedi. Nefesini tutmuş bekliyordu.

Buz kesen o elin kendine uzandığını görünce yüzleşmekten korktu, gözlerini duvarlara çevirdi; o çatlamaş, eski duvarlara. Sonra teneke aynadaki bulanık görüntüsüyle buluştu gözleri; hayalet gibi duruyordu soluk yüzü, derin kuyulardan bakıyordu zeytin karası gözleri, yüzüne tezat simsiyah uzanıyordu saçları.

Gecenin ürperten sessizliği giderek büyüdü. Ölüm sessizliği dedikleri türden bir sessizlik doldurdu odayı. Boşlukta sallanan ruhu dehşete kapılmıştı, ne yapacağını bilmiyordu. Hangi yöne baksa derin boşluklar acıtıyordu ruhunu. Saklanacak bir delik arıyordu, kaçacak bir tünel. Yeniden orada uzanan o tanıdık ele, o tanıdık bedene bakmaya cesaret edemiyordu. Emin olamıyordu. Hayır olamazdı. Bir kez daha bakması gerekiyordu.

Baktı.

Kadının zeytin karası gözleri, kendi gözleriyle kucaklaştı. Aynada gördüğü yüzünün aynısıydı gördüğü. Kendisiydi.

Oda, daha da karardı. Başını pencereye çevirdi, sokaktan biraz daha ışık dilenircesine ama bir rüzgâr uğultusuyla cama vuran kuru dallar ve karanlıkta oynaşan gölgeler dışında hiçbir şey göremiyordu. Ah bu rüzgâr! Lodostu cama vuran. Karabasan gibi omuzlarına çökmüş, yüreğine çöreklenmişti kış. Çok üşüyordu.

Zaman sanki geçmişe indiği bir merdiven gibiydi. Bütün yitirdiklerinin farkına vardığında çıtır çıtır alevlerin çocuk yanaklarını al al ettiği bir hayale daldı gözleri. Sobanın üzerinde çaydanlık suyu buharlaşıyordu. Soğuktan sızlayan parmaklarının çözüldüğünü hissetti. Bir damla sıcak gözyaşı çizdi soğuk yüzünü, kestane kokulu sıcacık bir köy odası hayaline kapattığı anda gözlerini.